

1.

A hajó eltűnt a hipertérben. Egyelőre nem hajtottak végre nagyobb ugrást, hiszen azt se tudták, hova akarnak menni. Így csupán pár rendszerrel arrébb szándékoztak kitörni, és remélték, hogy addig ki tudják találni, hogy pontosan mi legyen a céljuk. Persze volt némi előnye a dolgnak: azt már tudták, hogy hova nem akarnak menni. Jártak a Dathomiron, az Alderaanon, a Honoghron és még sok más bolygón, és szívük szerint mindet lehagyták volna a listájukról.

– Aki menekül, ne válogasson – förmedt rá Rence Caminra. A férfi éppen az ellenérveit sorolta az imént említett bolygókkal kapcsolatban.

Camin sértett pillantást vetett a hajdani rohamosztagosra. Az egy dolog, hogy a pasas az ízléséhez mérten kissé túl jó viszonyban van Moe-val – ami talán közrejátszott abban, hogy a pilóta még kevésbé kedvelje –, de ahhoz semmi joga, hogy lehurrogja.

– Rendben, ha van jobb ötletetek, várom a javaslatokat.

Azzal összefonta karjait és a továbbiakban némán várt. Nem sokáig.

– Mi lenne, ha most egy elhagyatott helyre mennénk? – tette fel a kérdést Teleia, aki az óvatlanabb pillanatokban együtt érző pillantásokat küldött Camin felé (amit az persze nem vett észre; túlságosan el volt foglalva a saját bajával).

– Mert az minden vágyunk, hogy teszem azt, egy mocsárbolygón üljünk, és várjunk, hogy mikor bukkan ránk a Birodalom... - ironizált Moe.

Ace, aki eddig Akane mellett állt és csendben figyelte a vitát, kezdte unni a dolgot.

– Sokkal egyszerűbb dolgunk volt, amíg több hajóval rendelkezünk.

– Csak hogy emlékeztesselek, azok a hajók a tulajdonosaikkal együtt megsemmisültek – morgott Camin.

Hiába vitatkoztak, egyikük sem tudott előállni értelmesebb ötlettel. Aki pedig tudott volna, arról teljesen megfeledkeztek. Amikor pedig a Jedi megszólalt, hiába volt a hangja halk, mindannyian meghallották:

– Hajót kell szereznünk.

A többiek némán összenéztek, és tudták, hogy Akane rátapintott a lényegre.

2.

A tervük egyszerű volt. Mivel a lopást Akane gyökerestül ellenezte, és pénzük nem volt annyi, hogy tisztességes úton szerezzenek járművet, ezért csak egy módon juthattak működőképes hajóhoz. Elvenni azt, ami eredetileg is az övék volt. Így egyedül azok a hajók jöhettek szóba, ami akkor volt az övék, amikor még nem ismerték egymást. Ebből kapásból három jöhetett szóba: Moe hajója, Ace-ék hajója és Schaan hajója. Tudták, hogy Schaan találkozott volna Akanékkal azon a bizonyos bolygón Coruscant közelében. Viszont mindegyikőjükre lecsapott az 501-es légió. Hogy a hajójukkal azután mi történt, azt nem tudták, viszont néha előjött a téma, és Schaan gyakran kifejtette álláspontját, miszerint ott maradt a bolygón, mivel a Birodalmat nem érdekli, és csakis a közelben fosztogató kalózokat érdekelhette, amikből Coruscant környékén nem sok volt.

Így először arra a bolygóra mennek, mivel ott dupla esélyük van, mint Moe hajójával, amivel szintén nem törődhetek a birodalmiak, maximum annyira, hogy a sok bírság után, amit nem fizetett Moe a leszállóhelyért, elkobozták, amit utána – tudomásuk szerint – a piacra dobtak, ha egy ideig nem jött volna érte a tulajdonosuk. Ahová szintén a közeli csempészbandák járnak, hogy olcsón szerezzenek kitűnő állapotú hajókat.

Így hát elindultak arrafelé. Tudták, hogy veszélyes Coruscant közelében mutatkozniuk, de Rence megnyugtatta őket.

– Itt talán még legutoljára sem keresnének. Higgyétek el, egyszer leszálltam egy ellenőrző állomáson, amikor csempészárukat kerestek a többi állomáson. Csakis azért úsztam meg, mivel arra nem számítottak.

Tehát a kis csapat elindult a Kanchen szektor felé. Ahogy Ace emlékezett, hó borította a Pakrik Majornak azt a részét, ahol ők megfordultak. Biztos volt benne, hogy a hajójuk ott maradt, ahol hagyták, mivel direkt egy véletlenül talált rejtekhelyre tették le, majd elindultak megkeresni azt a Jedit, akivel találkozni szerettek volna. Akkor Akane vezetett, talán az Erő segítette, hogy megtalálja azt a rejtekhelyet.

– Figyelj, Rence. – szólt a klón, miután beléptek a bolygó légkörébe. – Szerintem add át Akanénak a vezetést, ő még emlékezhet, hogy merre van a hajónk.

– Ez az én hajóm, és csak akkor adnám át akárkinek is a kormányt, ha halálos beteg lennék – szögezte le, hátra sem fordulva.

– De ő egy Jedi, és az Erővel meg tudja találni a hajót.

– Jöjjön ide, és mutogasson, de nagyon érzékeny vagyok, ha a hajómról van szó...

– Úgy beszélsz róla, mintha beleszerettél volna! – csattant fel Ace mögött Camin. Nem most jött be, csak most tört ki belőle a szó. Mellőle Teleia felpattant, és inkább kísétált a pilótatérből. Ace viszont két tűz között rekedt.

– Állandóan azzal jössz, hogy a te hajód! Azt hittem, egy csapat vagyunk! Azt hittem, törödsz velünk, és azzal, hogy mi fog történni! – kiabálta Camin. – Unom, hogy folyton magaddal törödsz! Még Moe is néha kibírhatatlannak tart, bár nem is értem, hogy általában miért nem...

– Szóval innen fúj a szél! – fordult hátra Rence, hogy szembenézzen az ex-csempésszel. – Féltékeny vagy, mivel Moe most nem tölt annyi időt veled, mint velem!

– Srácok, szerintem ezt nem most kéne... - kezdte kissé túl halkán Ace, de Camin belevágott.

– Nem vagyok féltékeny, csak nem értem a gondolkodásmódját! Sokkal régebb óta ismerem, mint te...

– De viszont te is csak pár héttel! Én viszont vele töltöttem három hónapot! – vágott vissza Rence.

– Rence, kérlek, figyeld az utat! – bökött az ablakra Ace, ami teljes egészében elfoglalta Rence látóterét – már ha nem hátrafordult volna.

– Nem érdekel, hogy mennyivel több időt töltöttél el velem, ismeretlenként kezelt téged!

– Camin, kérlek, nyugodj le... - kezdte Ace, majd nem bírta tovább. – Srácok! Most azonnal fejezzétek be, különben mind itt halunk meg.

Rence erre rögtön előre fordult, és beállított pár dolgot a műszerfalon, de folytatta a vitát.

– Ha valóban ismernéd őt, akkor tudnád, hogy sosem szerette a magányt, így néha túlságosan kitálal magáról.

– Ó, igen, és te ezt ki is használod, mi? – kérdezte a megfelelő hangsúllyal Camin. Ám ekkor belépett Moe.

– Kiről van szó? Kit használ ki Rence? – a nő mindhárom férfira ránézett, utoljára Ace-re, egy kérdő pillantással kísérvé. Az megrázta a fejét, és legyintett egyet. Mindig is tudta, hogy van Camin és Moe között valami, de ebből mára egy szerelmi háromszög lett. Még szerencse, hogy nekik Akanéval nincsenek ilyen problémáik.

– Hívd ide Akanét, Ace. – törte meg a kínos csendet Rence, de nem pillantott hátra. Rögtön ezután Ace és Camin is kirozott a helyiségből.

– Mi volt ez a kiabálás, Rence? – kérdezte közelebb lépve Moe.

– Milyen kiabálás? – színlelt értetlenséget a pilóta.

– Ugyan már, odaát is jól hallottam, csak nem tisztán értettem. – kicsit elhallgatott. – Rólam volt szó?

– Áh, hagyjuk, nem érdekes. – legyintett Rence. Moe nem akarta kikökkenteni az összpontosításból a pilótát. Ekkor belépett Akane, és odalépett Rence mellé. Mögötte ott volt Teleia és Ace.

– Meghoztam őket – mondta a klón, és félreállt az ajtóból, hogy a dathomiri lány be tudjon menni.

Rence hátranézett.

– Őket?

– Teleia mint megfigyelő van itt – ismertette a helyzetet Akane. – Tehát lássunk hozzá!

3.

A hajó nem volt túl nagy, de a berendezése minden szempontból praktikusnak bizonyult, ezt – hiába minden ellenérzés – még Caminnak is el kellett ismernie. Volt benne egy kisebb konyha, két hálókabin (amin most hatan osztoztak), illetve pár egyéb rendeltetésű helyiség. A férfi jelenleg ezek egyike felé tartott. Ideges volt. Amikor pedig ilyen hangulatban volt, jobban szeretett elvonulni. Nem mintha bárkiben kárt tett volna... Bár pár perce majdnem nekiment Rence-nek. De ez kivételes alkalom volt. Igazság szerint ilyen helyzetekben általában ő húzta a rövidebbet. Emlékezett arra a napra, amikor először találkozott a díszes társasággal. Akkor speciel betörték az orrát. Pedig neki lett volna oka dühöngeni, végül is az ő hajóját lovasították meg.

A folyosó elágazott. A feliratok szerint a jobb oldali járat az utastérhez, a középső a raktérhez, a bal szélső pedig a gépházba vezetett. Camin ez utóbbit választotta. Itt fogják utoljára keresni.

Ha keresnek egyáltalán...

Ha jobban belegondolt, valószínűleg még jó ideig élvezheti a csendes magányt. Rence nyilván nem fog utána menni. Akanének és Teleiának más dolga volt, Ace meg csak szimplán nem fogja magát beleártani a dologba. És még ő az, aki leginkább pártját fogja ezen a hajón. Moe pedig... Ugyan már, mi oka lenne rá?

Lehet, hogy már akkor el kellett volna húznom a csikot, amikor először láttam, hogy felrohannak a hajóm rámpáján. Sokkal egyszerűbb lenne a helyzet...

Ja, te pedig halott lennél – suttogta egy idegesítő hang a fejében. – Nem emlékszel azokra a rohamosztagosokra?

Belépett a közepes méretű, gépekkel telezsúfolt terembe. A motorok zaja szinte a gondolatait is elnyomta, amit nem bánt túlságosan. Leült a földre, a fejét az ütemesen remegő fallemeznek támasztotta.

Ez a hely tökéletes volt arra, hogy gondolkodjon, vagy éppen hogy ne gondolkodjon. Úgyhogy csak ült, és nézte a szemközti falat. Egyre inkább kezdte magát úgy érezni, mint egy duzzogó gyerek.

4.

Akane csendben kémlelte a környéket, és néha elsuttogott egy-egy utasítást, amit Rence – más lehetőség nem lévén – követett is. Teleia az ülések mögül figyelte mestere munkálkodását, Ace pedig az ajtó mellett állt, ugyanazon a helyen, ahol tíz perce. Moe a másodpilóta ülésében gubbasztott (Akane nem akart leülni, ő pedig feleslegesnek találta az állást). Kezdett hiányérzete lenni. A probléma csak az volt, hogy nem tudott rájönni, mi az, ami nincs rendben.

Rence egy éles kanyart írt le, aminek következtében az állók egy része majdnem felkenődött a falra, Moe pedig belepréselődött az ülésbe. Miközben a rohamosztagos egyenesbe hozta a gépet, a lánynak kezdett rémleni, hogy mi hiányzik. Camin ilyen helyzetekben általában szitkokkal halmozza el a pilótát, akinek – legalábbis a férfi szerint – lenne még mit tanulnia, ami a vezetést illeti. Most viszont mindenki csendben ült, senkinek nem jutott eszébe, hogy szóvá tegye a kellemetlenséget.

Végül Moe volt az, aki megtörte a csendet.

– Hol van Camin?

– Kit érdekel? – vont vállat Rence, fel se pillantva a navigációs képernyőkről.

A lány nem igazán tudta hová tenni ezt a hangnemet. A rohamosztagos nem sűrűn beszélt így, tehát arra következtetett, hogy a két férfi között lezajlott vita egy kicsit többet jelentett, mint aminek beállították. Rosszat sejtett.

– Mégis mit mondtál neki?

– Én ugyan semmit... Figyelj, Lizi – váltott témát hirtelen Rence. – Te is tudod, hogy Thrin nem egészen százas.

Moe felidézte magában azt a rengeteg sérülést, amit Camin az elmúlt hónapok során szerzett, csak mert nem volt elég óvatos. Az emlékek halvány mosolyt csaltak az ajkára. Aztán elhessegette az emlékeket, és ismét komolyságot erőltetett a vonásaira. Már éppen újra fel akarta tenni a kérdést, amikor Akane megköszörülte a torkát. A teljes társaság a twi'lek felé fordult.

– Azt hiszem, megérkeztünk – mondta a Jedi.

Előttük a méteres vastagságú hóból egy domb emelkedett ki, amit hasonló mennyiségű hó takart. A tudatlan szemlélő észre se vette volna. Az egyetlen jel, ami arra utalt, hogy a

kiemelkedés nem szimpla tereptárgy, az volt, hogy a formája gyanúsán emlékeztetett egy űrhajóra.

– És most? – tudakolta Teleia.

– Kimegyünk, és letakarítjuk a gépet – felelte Ace. – Aztán valaki átszáll, és már megyünk is.

A dathomiri boszorkánypalánta láthatóan nem elégedett meg ezzel a válasszal. Csak pár hónapja lépett először egy űrhajó fedélzetére, így némely dolgokra kíváncsi volt.

– Mennyi időbe telik, míg menetkész lesz?

A klón megvakarta a fejét.

– Úgy egy óra, ha nem számítjuk az esetleges károkat. Azok megsokszorozhatják a szükséges időt.

A hajó puhán landolt a hóval borított társa mellett.

– Szerintem egy kicsit távolabb legyünk pár kilométerrel – javasolta Akane Rence-nek.

– Nincs kedvem hóban kutyaolni.

– Tedd meg, ha jól sejtem, ez egy Erő-megérzés. – szólt közbe Ace. Rence megtette, majd később ők ketten és a két Jedi már felöltötte a kinti hidegnek megfelelő ruhát, indulásra készen álltak a pilótafülkében, amikor Moe megszólalt:

– Szólok Caminnak.

– Ugyan már, teljesen szükségtelen. Tudod, ő hajlamos olyan dolgokat képzelni, amiknek közük sincs a valósághoz. Nem járnánk jól, ha ott helyben összeesne, mert megijedt valami kísértettől.

A lány ügyet se vetve a rohamosztagos szavaira, nyomkodni kezdte a kommunikátora gombjait. A válasz egyszerű, ütemes sípolás volt. Camin kikapcsolta a komját.

Moe az övére akasztotta a kis szerkezetet, aztán az ajtó felé fordult.

– Megkeresem.

– Felesleges.

A lány mélyen Rence szemébe nézett.

– Azt mondtam, megkeresem. Szükségeitek lehet rá, akármilyen szerencsétlen is.

5.

Lola elégedetten nézte a pöttyöt. Láta, ahogy kitör a hiperútból, és egy bolygón száll le.

– Pike, megvannak. Kész vagy?

– Igen – lépett a nő mellé. Karját felemelte, és megmutatta Lolának. – Hogy tetszik?

– Szép.

– Ezt biztos azért mondd, mivel *te* csináltattad.

– Lehet – mosolyodott el a nő. – Azonnal indulsz?

– Amint lehet. A hajó készen áll?

– Már egy ideje. Csak még beszereljük a nyomkövető-rendszert.

– Felesleges, csak küldd át az adatokat, a hajómon már van egy. De aztán ne babrálj el semmit rajta.

– Bízhatok bennem.

– Mondja egy csempészvezér. De azért ennyit még elhiszek neked.

– Megtisztelsz vele – mondta egy halvány gúnnal a hangjában.

Azzal a fejedő elhagyta a termet. Az ő terve volt, hogy nyomkövetőt rakjanak a hajójukra, még a Honoghron. Lola emberei megtették helyette, ő a Jedire összpontosított. De amit ott csinált, az a terás kási harcművészet egy kis ízelítője volt. Fogalma sincs a Jedinek, hogy mibe ment bele. Elmosolyodott, miközben felszállt az űrhajójával. Lola addigra már elment. Megkapta a szükséges adatokat, hogy végig tudja követni a Jedi útvonalát. Egyáltalán mit keresnek azon a bolygón? Ennyi erővel besétálhattak volna egy birodalmi helyőrségre is. *Vagy talán menedéket keresnek* - felnevetett. Beütötte a koordinátákat, és máris száguldott a hiperűrben.

– Uram! – a hang egy rohamosztagos felől jött. Hátrapillantott, és meglátta.

– Igen, hadnagy? – kérdezett vissza, rápillantva a katona jelzésére.

– Jelzést kaptunk egy eddig inaktív jeladónktól. – mondta tisztelgés után a rohamosztagos.

– Honnan jön ez a jelzés, Dossa hadnagy? – vonta össze a szemöldökét.

– Kanchen szektor. Úgy látszik, valakinek kell a Jedi hajója.

– Miféle Jedi? Kérem, mesélje el, amit tud!

– Pár hónapja az 501-es légió rajtaütött egy Jedin és egy dezertőr klónon, és lefoglalták a hajót. A Jedit elkapták, és úgy tudtuk, a klónt hadbírószág elé állították. Viszont nemrég a Jedi eltűnt. Ekkor egy olyan jeladót raktak rá, mely aktív lesz, ha valaki a hajó közelébe megy. Lehet, hogy a Jedi visszatért oda.

– És a dezertőrrel mi lett végül?

– Erről nincs információm, uram! Annyit tudok, hogy hadbírószág elé akarták állítani.

– Rendben van, hadnagy. Én utánaézek a klón további életének, maga pedig készítsen fel egy osztagot, és üssön rajta a Jedin, amilyen gyorsan csak tud.

A rohamosztagos haptákba vágta még magát, aztán elsietett. Tudta, hogy nincs sok ideje, mivel nemsokára indulásra képes lesz az a hajó. De a jeladót biztos nem fogják megtalálni.

Magában elmosolyodott. Nem először volt dolga Jedivel. Viszont jobban szerette másokra hagyni a nehezét – vagy, ahogy máshogy mondanák, a piszkos munkát, mivel így került erre a rangra. Mások tettek neki szívességeket, de ő sosem viszonzta őket, és amikor csak lehetett, eltüntette maga mellől azokat az embereket, például egy távoli állomásra küldette őket, nehogy behajtsák rajta a szívességet. Szeretett másokat kihasználni, viszont tudta, hogy hol a határ, tudta, hogy azok a kihasznált emberek mikor kapnak észbe. Ravasz volt.

Ő volt Mormay tábornok.

6.

Kereste a hálókban, kereste a fürdőkben, kereste a pilótafülkében is. Kereste az étkezőben, kereste a társalgóban, kereste a hajó körül is. Nem találta. Kezeit oldalra csapta tehetetlenségében. Már vagy egy órája kereste, már többször megnézte egy helyen. Körbefordult a társalgóban. Eszébe jutott még egy hely. Elindult, lesietett a lépcsőn. A zúgás egyre erősebb lett. Végül már szinte zavarta, olyan hangos volt. Benézett a gépházba, és elcsüggedt. Itt sem volt. Viszont épp fordult volna vissza, amikor meghallott egy sóhajt. Beljebb ment, és meglátta a földön ülő, semmibe meredő Camint. Az láthatólag nem vette

észre. Elbambult. Moe magában elmosolyodott. Olyan gyerek volt ez az ábrázata – az elhelyezkedés, és az a bamba arc. Bár ez a mogorva embereket is jellemezte, de Camin vonásai nem olyanok voltak, őt segítették ezek a jegyek.

Odalépett mellé. A férfi felnézett rá. Szemei elkerekedtek, talán örömeiben, talán meglepettségében.

- Mi az? – kérdezte Camin talán túl megvetően.
- Szükségünk van rád. – jelentette ki rögvest Moe. – Kérlek, gyere.
- Ugyan minek? Mit érek én? A dolgaitokat meg tudjátok csinálni nélkülem is. Van egy Jeditek, egy boszorkátok, és egy remek *pilótátok*.

Tehát itt a bökkenő - állapította meg magában Moe. Camin volt eddig a pilóta, és Rence mindent felborított.

– Tudod, Camin, te nem csak egy pilóta voltál a számunkra. Eleinte ugyan ellenkeztél, de utána mindig számíthattunk rád. Igaz barát vagy.

Moe hangja gyengéd volt, Camin erre fel is tápáskodott a padlóról. Önbizalmat adott neki ez a pár szócska. Moe tudta jól, még mindig jól ismeri Camin Thrint.

- Akkor miben kell segíteni?
  - Gyere, Akane megtalálta a régi hajójukat.
- Felsétáltak a gépházból, és elindultak lefelé a rámpán.

– Miért kerestél meg? – kérdezte hirtelen Camin.

– Én... – kezdte Moe, de a rámpa alján megtorpant. Camin kis híján beleütközött, de követte a nő tekintetét. Egy férfi közeledett feléjük. Nem volt túl sietős, de arcán látható vigyor terült szét – önelégült és gonosz egyszerre.

- Menjünk vissza. – indítványozta Moe és rögtön visszarohantak a hajóra.

Látta, hogy a férfinak robotkeze van, erről rögtön felismerte. Értesítenie kellett Akanéékat, hogy rájuk talált.

- Felszálljak? – kérdezte Camin, beülve a pilótaszékbe.
- Ne, csak a rámpát húzd fel. Nézz körül, hátha vannak még társai. Például droidok, mint a Honoghron.
- Csak a többieket látja az érzékelő. És... Várjunk csak! Tizenegy élőlény közeledik még felénk keletről. Körbe akarnak keríteni minket?
- Nem tudom – Moe tanácstalan volt. – Az űrben nincs hajójuk?
- Nincs. – állapította meg kissé megkönnyebbülten Camin. – Szólok a többieknek.

7.

– Ilyen nincs! – fakadt ki Ace, miután szétbontotta a kapcsolatot Caminnal. – Hogyhogy megint ránk találtak?

- Csak engem keres. Ti még elbújhattok. – javasolta Akane.
- Jó, hogy távolabb parkoltunk le – jegyezte meg Teleia.
- Csak a lábnyomaink vezethetik el ideig. – egy pillanatra kirázta Akanét a hideg, majd egy technikával szétáramoltatta a megfelelő hőmérsékletet az ereiben.
- Camin azt mondta, el tudunk menni ezzel a hajóval, aztán találkozunk valahol. – szólt Ace.

– Egy pillanat – torpant meg Akane. – Rohamosztagosok.
– Nem – suttogta Ace. – Az nem lehet. – Akane csak bólintott. – Mindig ránk találnak ezen az elátkozott bolygón? Biztos vagy benne, hogy jól érzed őket?

– Igen – bólintott csukott szemmel Akane. – A hideg elszántság, a mindenre kész és parancsokat kérdés nélkül teljesítő tudatok. Ezek ők.

– Akkor itt az ideje, hogy kövessük Camin tanácsát. – hangozott el a javaslat Rence szájából. Mind felmentek a hajóra. Pár perc alatt megállapították, hogy minden rendszer üzemkés, csak a külső borításon maradt még egy kis hó, de azzal most nem akartak törődni, mivel az életük volt a tét – ahogy lenni szokott.

A rohamosztagosok már lőtávolságon belülre értek, és a vége felé már futólépésben közeledtek. Lőttek, pár pontos lövést leadtak, de aztán rájöttek, hogy a hajó pajzsa ellen mit sem ér a sugárvető. Dossa hadnagy kissé elszontyolodott. Távrolról látta, hogy többen vannak, nem csak egy Jedi, és még a dezertőr is vele volt. A jelentésében majd ezt külön kiemeli. Szerencsére a jeladó még mindig üzemelt, ami azt sejtette, hogy nem találták meg.

– Ez egy hajszálon múlt. – mondta Camin Rence-nek. A két hajó közötti kapcsolat jó volt, senki sem zavarta őket. – Akkor hová?

– Te mondd meg. De arra kérlek, hogy...

– ...vigyázzak a hajódra, tudom – mosolyodott el Camin. – Egy karcolás sem esik majd rajta. Viszont azt, hogy hogyan találtak ránk a birodalmiak és az a fura fazon, még máig nem tudom. De azt igen, hogy egy birodalmi csapatszállító most száll fel, és a ti nyomotokat követi. Rólunk még nem vett tudomást.

– Ugyanez vonatkozik rátok – mondta Ace a másodpilóta ülésben Rence mellett. – Csak titeket az a Pike üldöz. Tehát azt hiszi, hogy ott van Akane. Mi lenne, ha kettéválnánk, leráznánk az üldözőinket, és találkozoznánk egy hét múlva?

– Hol?

– A Saleucami rendszerben? – vetette fel Akane. – Farmgazdaságból élő, békés bolygó. Talán ott letelepedhetnénk egy időre az egyik hajóval, míg a másik hozza a készleteket és a híreket.

– Mennyi ideje készültél, hogy ezt elmondd, mester? – kérdezte viccelődve Teleia.

– Egy ideje békére vágyok, és az a bolygó a háborúban is szinte érintetlen maradt. – adta meg a magyarázatot Akane. – A Jedik számára a béke a legfontosabb.

– Rendben, akkor lerázzuk Pike-ot, ti a birodalmiakat, majd megyünk a Saleucamira megbékélni a gondolattal. Egy hét múlva találkozunk. – azzal Camin bontotta a kapcsolatot. Sok mindenre elég lehet ez az egy hét. Egy hétig össze lesz zárva Moe-val. Ez valahogy felderítette.

Azzal a két hajó elhagyta a rendszert.

ÍRTA
MarajadeEH & kav12